

Το **Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα** εκφράζει την βαθιά του θλίψη και αβάσταχτη οδύνη για τον ξαφνικό και απροσδόκητο χαμό του συντρόφου Γιάννη Γιαννατοσή, τα ξημερώματα της Τρίτης 1ης Σεπτεμβρίου. Ο «Γιάννης ο ΚΑΤΕΕ», που άλλοτε είχε ξεφύγει δις από τις παγίδες θανάτου κράτους και παρακράτους, «έφυγε» προδομένος από την καρδιά του, μόλις στα 55 του χρόνια.

Στα περισσότερα από αυτά, σχεδόν σε όλη την ενήλικη ζωή του, ο σ. Γ. Γιαννατοσής, υπήρξε στρατευμένος κομμουνιστής, Τροτσκιστής, ενταγμένος στις γραμμές της ΕΔΕ και του ΕΕΚ, ενώ για αρκετά χρόνια διατέλεσε μέλος της Κεντρικής του Επιτροπής. Η προσωπική του πορεία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την πορεία του Κόμματος τις τελευταίες τέσσερις δεκαετίες, καθώς και με τους αγώνες των κατοίκων της γειτονιάς των Πετραλώνων, των οποίων υπήρξε εμβληματική φυσιογνωμία.

Στο άκουσμα του ονόματός του, θα φέρνουμε στο νου μας πάντα το κομμουνιστικό ήθος και την βαθιά πίστη του αταλάντευτου μαχητή, που έθεσε την ίδια του τη ζωή στην υπηρεσία της πάλης για τη σοσιαλιστική επανάσταση και την κοινωνική χειραφέτηση σε όλο τον πλανήτη. Ο μαχητής Γιάννης, ούτε στις πιο δύσκολες στιγμές της μακρόχρονης πορείας του στο κίνημα, δεν «πισωπάτησε», δεν λοξοδρόμησε από τις αρχές του που τον ήθελαν ακούραστο υπερασπιστή των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

Εντάχθηκε στην ΕΔΕ στα 1977, για να αποτελέσει σημαντικό στέλεχος της σπουδάζουσας νεολαίας που μάχονταν μέσα από τις γραμμές των «Νέων Σοσιαλιστών», όντας ο ίδιος φοιτητής στα ΚΑΤΕΕ (πρόδρομος των ΤΕΙ), γεγονός που του άφησε το προσωνύμιο που τον ακολουθεί ως σήμερα, «Γιάννης ο ΚΑΤΕΕ». Ήταν παρών στο ιδρυτικό συνέδριο του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος το 1985. Ήταν παρών και ανάμεσα σε αυτούς που κράτησαν το ΕΕΚ «ζωντανό» μετά το σχίσμα του 1989, παλεύοντας για την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης, στον αγώνα της για την Διαρκή Επανάσταση.

Τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν για όλο το κομμουνιστικό και αριστερό κίνημα, όσο η αστική αντίδραση θριαμβολογούσε για το «τέλος της Ιστορίας» και την οριστική επικράτησή της επί του «Κομμουνισμού», ο σ. Γιάννης παρέμεινε στην πρώτη γραμμή των αγώνων όπως σε κάθε λεπτό της ζωής του.

Πρωτοστάτησε στην προσπάθεια συγκρότησης ανοιχτής λαϊκής συνέλευσης στα Πετράλωνα, το 2002, εμπνευσμένος από την Αργεντινική εμπειρία της εξέγερσης του Αργεντινάζο.

Προτού καν τα ζητήματα της υπεράσπισης της καθημερινής ζωής απέναντι στην ασυδοσία του κράτους και του κεφαλαίου οδηγήσουν στην ανάδυση των «κινημάτων πόλης», υπήρξε εμπνευστής, οργανωτής και πρωτοπόρος αγωνιστής σε κάθε μάχη και διεκδίκηση των κατοίκων της γειτονιάς: ενάντια στο κλείσιμο του εργοστασίου της Sisser-Palco, στην εμπορευματοποίηση της Κορεάτικης Αγοράς, στην εμπορευματοποίηση του λόφου του Φιλοπάππου και στα κάγκελα περίφραξης του, στις κεραίες του θανάτου, στον εκφυλισμό της φυσιογνωμίας των Πετραλώνων και την μετατροπή τους σε διασκεδαστήριο κ.α.

Για όλη του αυτή την πολυεπίπεδη και πολύχρονη δράση, ο Γιάννης υπήρξε πάντοτε στόχος των μηχανισμών της εξουσίας και της βίας, κράτους, παρακράτους, επιχειρηματικών συμφερόντων και μαφίας. Μόνιμος στόχος στις αστυνομικές και δικαστικές διώξεις ενάντια στους κατοίκους, κατέγραψε στο ενεργητικό του πλήθος κατηγοριών και δικών. Για έναν αγωνιστή του λαού όπως ο σ. Γιάννης, τα παραπάνω λογίζονταν ως παράσημα και τίτλοι τιμής.

Αλλά οι επιθέσεις δεν έμειναν στο επίπεδο των δικαστικών διώξεων, με τον σύντροφο να γίνεται δύο φορές στόχος δολοφονικών ενεργειών. Την πρώτη φορά, το 2007, γλίτωσε τον θάνατο από βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση, όταν φασίστες παρακρατικοί που βγήκαν από τις γραμμές της αστυνομίας, του επιτέθηκαν με σιδερένιους λοστούς, μετά από διαμαρτυρία των κατοίκων του Ρουφ για αφύλακτη διάβαση του Προαστιακού Σιδηρόδρομου. Την δεύτερη φορά, το 2009, ενεργούμενα τοπικών συμφερόντων μαφιόζων καταστηματαρχών, έσπασαν την τζαμαρία της εισόδου του σπιτιού του και έβαλαν φωτιά μέσα στη νύχτα, θέτοντας σε κίνδυνο την ζωή του ίδιου και της οικογένειάς του. Τα ίδια συμφέροντα, που είχαν θιγεί από το κίνημα ενάντια στην κατάληψη των δημόσιων χώρων από τα τραπεζοκαθίσματα, για καιρό μετά μοίραζαν και τοιχοκολλούσαν έντυπο υλικό και αφίσες με το όνομά του σε όλη την γειτονιά, προσπαθώντας να τον συκοφαντήσουν και να τον τρομοκρατήσουν. Μάταια όμως: μέχρι και την τελευταία του στιγμή ο Γιάννης ήταν μπροστάρης και πάντα στις επάλξεις των αγώνων.

Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε πως ο σύντροφος Γιάννης, ήταν φτιαγμένος από τη στόφα ενός γνήσιου λαϊκού ηγέτη: ήταν από εκείνο το σπάνιο είδος των αγωνιστών που μεταμορφώνονται όταν βρίσκονται ανάμεσα στις παλλόμενες μάζες, που κινούνται σαν «το ψάρι μέσα στο νερό» όταν βρίσκονται μέσα στους καθημερινούς αγώνες και αγωνίες των ανθρώπων για ζωή κι ελευθερία, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο ζήτημα. Για τον σ. Γιάννη η πολιτική δράση ήταν α ξεχώριστη από την ίδια του την ζωή. Ακόμα και η πιο «πεζή», καθημερινή κάλυψη των πιο βασικών αναγκών, ήταν στοιχείο που όφειλε να οδηγεί στη λαϊκή αυτο-οργάνωση και στη συλλογική πάλη. Η βαθιά του πίστη στο κομμουνιστικό

μέλλον της ανθρωπότητας, όφειλε να μετουσιωθεί σε συλλογικό βίωμα στο τώρα, σε κάθε στιγμή της ημέρας του. Τα τελευταία χρόνια της ζωής και της δράσης του τα αφιέρωσε στην αναζήτηση και δημιουργία συλλογικών μορφών οργάνωσης και αγώνα για την αντιμετώπιση των δεινών της κρίσης και των μνημονίων: για το δικαίωμα στην υγεία (Κοινωνικός χώρος για την Υγεία – ΠΙΚΠΑ), την τροφή (Συλλογικός χώρος για την Τροφή) κλπ., συνδέοντάς τα με το «μεγάλο κάδρο» της πάλης για την εξουσία των εργατών.

Το κενό που αφήνει ο σύντροφος είναι δυσαναπλήρωτο. Ακόμα περισσότερο για τις δύο συντρόφισσες μας, την σύζυγο του Τρισεύγενη και την κόρη του Γιάννα. Γνωρίζουμε πως τα λόγια μας δεν αρκούν για να απαλύνει ο πόνος τους.

Όλοι εμείς, οι συμμαχητές και σύντροφοι του, που πορευτήκαμε μαζί κάτω από τις ίδιες σημαίες και τα ίδια ιδανικά, θα σταθούμε δίπλα τους, τιμώντας την μνήμη του Συντρόφου Γιάννη Γιαννατσή, με τον μόνο τρόπο που ταιριάζει, κι όπως ο ίδιος επέλεξε να ζήσει την ζωή του: παλεύοντας για να ανατρέψουμε τον κόσμο της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, της αναξιοπρέπειας και της ανελευθερίας. Ανοίγοντας τον δρόμο για την αυριανή ευτυχία του μέλλοντος, του λαμπρού συλλογικού μέλλοντος του Παγκόσμιου Ελευθεριακού Κομμουνισμού.

«Καλό ταξίδι» Σύντροφε Γιάννη!

**Η κηδεία του θα γίνει την Παρασκευή, 4/9, ώρα 16.00 στο 3ο Νεκροταφείο.*